

Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 11.10.2000, sp. zn. 8 Tz 130/2000, ECLI:CZ:NS:2000:8.TZ.130.2000.1

Číslo: 26/2001

Právní věta:

K naplnění znaku “poruší zákaz nebo omezení dovozu, vývozu nebo průvozu zboží” ve skutkové podstatě trestného činu porušování předpisů o oběhu zboží ve styku s cizinou podle § 124 tr. zák. nepostačuje jen to, že zboží nebylo v rozporu s celním zákonem (zák. č. 13/1993 Sb. ve znění pozdějších předpisů) předloženo k celnímu řízení, ale je třeba zjistit, že došlo k porušení zvláštního předpisu, který upravuje pohyb zboží přes státní hranice.

Ustanovení § 124 tr. zák. je totiž trestněprávní normou s blanketní dispozicí, odkazující na právní normy regulující oběh zboží. Nepodléhá-li oběh konkrétního zboží takové regulaci, nemůže jednáním pachatele dojít ani k podstatnému ohrožení obecného zájmu ve smyslu § 124 odst. 1 tr. zák.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 11.10.2000

Spisová značka: 8 Tz 130/2000

Číslo rozhodnutí: 26

Číslo sešitu: 6

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Porušování předpisů o oběhu zboží ve styku s cizinou

Předpisy: 140/1961 Sb. § 124 odst. 1

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud zrušil ke stížnosti pro porušení zákona, kterou podal ministr spravedlnosti České republiky ve prospěch obviněného V. B., rozsudek Vrchního soudu v Olomouci ze dne 14. 9. 1999 sp. zn. 4 To 120/99 v trestní věci vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 2 T 14/99 a Vrchnímu soudu v Olomouci přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Z odůvodnění:

Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 16. 7. 1999 sp. zn. 2 T 14/99 byl obviněný V. B. uznán vinným pokusem trestného činu porušování předpisů o oběhu zboží ve styku s cizinou podle § 8 odst. 1, § 124 odst. 1, 2 písm. b) tr. zák. a pokusem trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 8 odst. 1, § 148 odst. 1, 3 písm. b) tr. zák. na tom skutkovém základě, že dne

23. 9. 1998 na celním přechodu v S., při vjezdu na území České republiky, deklaroval náklad převážený ve svém nákladním automobilu značky AVIA jako hygienické potřeby, ač věděl, že převáží neokolkované cigarety, a to v počtu 10 719 kartonů v hodnotě 4 671 274 Kč, v úmyslu tyto vyvézt na území České republiky. Na hraničním přechodu však byl zajištěn pracovníky celní služby, přičemž jeho jednáním by vznikl celní dluh ve výši 3 312 186 Kč ke škodě českého státu zastoupeného Celním úřadem v S.

Za to byl odsouzen podle § 148 odst. 3 tr. zák. za použití § 35 odst. 1 tr. zák. k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání tří let, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s dozorem.

Dále byl obviněnému V. B. uložen podle § 57 odst. 1, 2 tr. zák. trest vyhoštění z území České republiky na dobu pěti let a podle § 55 odst. 1 písm. a) tr. zák. také trest propadnutí věci, a to nákladního automobilu značky AVIA a dále ve výroku rozsudku co do množství a druhu specifikovaných kartonů cigaret.

Proti tomuto rozsudku podali odvolání obviněný V. B. a krajský státní zástupce v Brně, který namítal především nesprávné posouzení jednání obviněného též podle § 8 odst. 1, § 124 odst. 1, 2 písm. b) tr. zák.

Vrchní soud v Olomouci jako soud odvolací rozsudkem ze dne 14. 9. 1999 sp. zn. 4 To 120/99 z podnětu odvolání krajského státního zástupce v Brně podle § 258 odst. 1 písm. b), d) tr. ř. napadený rozsudek zrušil v celém rozsahu. Současně za podmínek § 259 odst. 3 tr. ř. sám rozhodl ve věci tak, že uznal obviněného V. B. vinným pokusem trestného činu porušování předpisů o oběhu zboží ve styku s cizinou podle § 8 odst. 1, § 124 odst. 1, 2 písm. b) tr. zák. a pokusem trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 8 odst. 1, § 148 odst. 1, 3 písm. b), odst. 4 tr. zák., protože dne 23. 9. 1998 na celním přechodu v S. při vjezdu do České republiky v úmyslu vyvézt ze Slovenské republiky a zkrátit tak český stát na clu, spotřební dani a dani z přidané hodnoty deklaroval v rozporu se skutečností náklad převážený ve svém nákladním automobilu značky AVIA jako hygienické potřeby, přičemž byl srozuměn s tím, že převáží neokolkované cigarety, a to v počtu 10 719 kusů kartonů v celní hodnotě 1 359 088 Kč, k jejichž naložení dne 22. 9. 1998 společně s dalšími dosud neustanovenými pachateli odstranil úřední uzávěru, na hraničním přechodu však byl zajištěn pracovníky celní služby; nebýt tohoto zásahu, způsobil by celní dluh ve výši 3 312 186 Kč, sestávající ze cla ve výši 883 409 Kč, spotřební daně ve výši 1 586 412 Kč a daně z přidané hodnoty ve výši 842 365 Kč.

Za to byl obviněný V. B. podle § 148 odst. 4 tr. zák. za použití § 35 odst. 1 tr. zák. odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání pěti let, pro jehož výkon byl podle § 39a odst. 3 tr. zák. zařazen do věznice s dozorem. Podle § 57 odst. 1, 2 tr. zák. byl obviněnému uložen trest vyhoštění z území České republiky na dobu pěti let a podle § 55 odst. 1 písm. a) tr. zák. trest propadnutí věci, a to nákladního automobilu značky AVIA. Vrchní soud v Olomouci rozhodl podle § 73 odst. 1 písm. c) tr. zák. o zabránění věci, a to ve výroku rozsudku co do množství a druhu specifikovaných kartonů cigaret. Odvolání obviněného V. B. bylo zamítnuto podle § 256 tr. ř.

Ministr spravedlnosti České republiky podal proti rozsudku Vrchního soudu v Olomouci jako soudu odvolacího ze dne 14. 9. 1999 sp. zn. 4 To 120/99 stížnost pro porušení zákona ve prospěch obviněného V. B. Namítl v ní, že Vrchní soud v Olomouci se důsledně neřídil ustanoveními § 254 odst. 1 a § 256 tr. ř. a ustanovením § 124 odst. 1, 2 písm. b) tr. zák. Podle názoru ministra spravedlnosti odvolací soud postupoval v souladu se zákonem, když jednání obviněného kvalifikoval jako pokus trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 8 odst. 1, § 148 odst. 1, 3 písm. b), odst. 4 tr. zák. Odvolací soud se však stejně jako soud prvního stupně náležitě nevypořádal s otázkou, zda jednání obviněného vykazuje též znaky pokusu trestného činu porušování předpisů o oběhu zboží ve styku s cizinou podle § 8 odst. 1, § 124 odst. 1, 2 tr. zák. Poukázal na to, že

krajský státní zástupce v Brně, který v obžalobě podané dne 22. 4. 1999 pod sp. zn. 1 KZv 83/98 popsal spáchaný skutek v podstatě shodně s pozdějším výrokem odsuzujícího rozsudku, kvalifikace podle § 124 tr. zák. nepoužil. Upozornil na to, že Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že obviněný V. B. se dopustil v jednočinném souběhu jak pokusu trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 8 odst. 1, § 148 odst. 1, 3 písm. b) tr. zák., tak i pokusu trestného činu porušování předpisů o oběhu zboží ve styku s cizinou podle § 8 odst. 1, § 124 odst. 1, 2 písm. b) tr. zák. V této souvislosti krajský soud uvedl, že ustanovení § 124 tr. zák. chrání hospodářské i jiné zájmy státu, pokud mohou být ohroženy nekontrolovaným pohybem zboží přes hranice. Objektem trestného činu podle § 148 tr. zák. je naproti tomu zájem státu na správném vyměření daně, cla atd. Dále soud prvního stupně poukázal na skutečnost, že obviněný V. B. uvedením nepravdivých údajů v celním prohlášení porušil § 105 odst. 4 celního zákona a že celková výše zamýšleného celního a daňového úniku vysoko překročila spodní hranici značné škody ve smyslu ustanovení § 124 odst. 2 písm. b) tr. zák. a ustanovení § 89 odst. 11 tr. zák. Právní názor nalézacího soudu v celém rozsahu převzal i odvolací soud.

Podle ministra spravedlnosti k naplnění znaku skutkové podstaty trestného činu porušování předpisů o oběhu zboží ve styku s cizinou podle § 124 odst. 1 tr. zák. "poruší zákaz nebo omezení dovozu, vývozu nebo průvozu zboží" nestačí pouhé nepředložení zboží k provedení celního řízení, ale je třeba prokázat, že došlo k porušení zvláštního předpisu, který upravuje pohyb zboží přes státní hranici a zakazuje či omezuje dovoz, vývoz či průvoz určitého zboží. Pokud pachatel při přestupu státní hranice nepřihlásí k celnímu řízení zboží, jehož dovoz, vývoz či průvoz není zvláštním předpisem zakázán ani omezen, nedopouští se trestného činu porušování předpisů o oběhu zboží ve styku s cizinou ve smyslu ustanovení § 124 tr. zák. Takové jednání může být trestné pouze jako trestný čin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 tr. zák. za předpokladu, že pachatel měl úmysl dosáhnout skrytým převozem zboží zkrácení cla, popř. nevyměření příslušných daní a že výše nevyměřeného cla a daní přesáhne 40 000 Kč (větší rozsah).

Soudy obou stupňů podle názoru ministra spravedlnosti vůbec nezkoumaly, zda dovoz zboží, jímž byly cigarety, byl zakázán či omezen zvláštním předpisem. Zákaz dovozu nebo omezení dovozu v době spáchaní trestné činnosti neexistovaly podle zvláštního předpisu, kterým byla vyhláška bývalého Federálního ministerstva zahraničního obchodu č. 560/1991 Sb., o podmínkách vydávání úředního povolení k dovozu a vývozu zboží a služeb, ve znění pozdějších předpisů. Ministr spravedlnosti poukázal též na výpověď svědka J. U., podle níž v případě splnění celních a daňových povinností by zboží bylo propuštěno do volného oběhu. Protože jednání obviněného směřovalo podle ministra spravedlnosti jen ke zkrácení cla a příslušných daní, mělo být posouzeno pouze jako pokus trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 8 odst. 1, § 148 odst. 1, 3 písm. b), c), odst. 4 tr. zák. a vzhledem k absenci objektivního znaku "poruší zákaz nebo omezení dovozu, vývozu nebo průvozu zboží" obviněný V. B. neměl být uznán vinným pokusem trestného činu porušování předpisů o oběhu zboží ve styku s cizinou podle § 8 odst. 1, § 124 odst. 1, 2 písm. b) tr. zák. Pokud odvolací soud uznal obviněného V. B. vinným pokusem obou trestných činů, nevyhověl odvolání krajského státního zástupce a odvolání obviněného zamítl podle § 256 tr. ř., porušil podle názoru ministra spravedlnosti zákon v ustanoveních § 124 odst. 1, 2 písm. b) tr. zák. a § 254 odst. 1 a § 256 tr. ř. v neprospěch obviněného V. B. Ministr spravedlnosti dodal, že odvolací soud nemohl zamítnout odvolání obviněného podle § 256 tr. ř. již z toho důvodu, že trest propadnutí věci uložil obviněnému v podstatně menším rozsahu než soud prvního stupně, když tento trest nevyslovil ohledně nákladu cigaret. Vzhledem k rozsahu přezkumné povinnosti byl odvolací soud povinen přezkoumat podle § 254 odst. 1 tr. ř. též výrok o trestu propadnutí věci. Pokud odvolací soud změnil ve výroku o trestu propadnutí věci rozsudek soudu prvního stupně ve prospěch obviněného, nemohl odvolání obviněného současně zamítnout podle § 256 tr. ř., přestože výrok o trestu propadnutí věci nebyl odvoláním obviněného výslovně napaden.

V závěru stížnosti pro porušení zákona ministr spravedlnosti navrhl, aby Nejvyšší soud vyslovil podle § 268 odst. 2 tr. ř., že rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci ze dne 14. 9. 1999 sp. zn. 4 To 120/99 byl porušen zákon v § 254 odst. 1, § 256 tr. ř. a v § 124 odst. 1, 2 písm. b) tr. zák. v neprospěch obviněného V. B., aby podle § 269 odst. 2 tr. ř. napadené rozhodnutí zrušil a zrušil též rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 16. 7. 1999 sp. zn. 2 T 14/99 a dále aby postupoval podle § 270 odst. 1 tr. ř.

Nejvyšší soud podle § 267 odst. 1 tr. ř. přezkoumal na podkladě stížnosti pro porušení zákona správnost všech výroků napadeného rozhodnutí, jakož i řízení, jež mu předcházelo, a zjistil, že zákon byl porušen.

Podle § 254 odst. 1 tr. ř., nezamítne-li odvolací soud odvolání podle § 253 tr. ř., přezkoumá zákonnost a odůvodněnost všech výroků rozsudku, proti nimž může odvolatel podat odvolání, i správnost postupu řízení, které předcházelo rozsudku, přihlížející přitom i k vadám, které nebyly odvoláním vytýkány.

Podle § 256 tr. ř. odvolací soud odvolání zamítne, shledá-li, že není důvodné.

Podle § 8 odst. 1 tr. zák. pokusem trestného činu je jednání pro společnost nebezpečné, které bezprostředně směřuje k dokonání trestného činu a jehož se pachatel dopustil v úmyslu trestný čin spáchat, jestliže k dokonání trestného činu nedošlo.

Trestného činu porušování předpisů o oběhu zboží ve styku s cizinou podle § 124 odst. 1, 2 písm. b) tr. zák. se dopustí ten, kdo podstatně ohrozí obecný zájem tím, že poruší zákaz nebo omezení dovozu, vývozu nebo průvozu zboží a způsobí takovým činem značnou škodu nebo jiný zvlášť závažný následek.

Trestný čin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 odst. 1, 3 písm. b), odst. 4 tr. zák. spáchá ten, kdo ve větším rozsahu zkrátí daň, clo, pojistné na sociální zabezpečení nebo zdravotní pojištění, poplatek nebo jinou jim podobnou platbu, poruší-li k usnadnění takového činu úřední uzávěru a způsobí-li činem škodu velkého rozsahu.

Nejvyšší soud České republiky zjistil, že v řízení, jež předcházelo napadenému rozhodnutí, bylo postupováno podle příslušných ustanovení trestního řádu, byla zajištěna práva obviněného na obhajobu a byla mu poskytnuta plná možnost jejich uplatnění.

Vrchní soud v Olomouci postupoval v souladu se zákonem, když jednání obviněného V. B. kvalifikoval jako pokus trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 8 odst. 1I, § 148 odst. 1, 3 písm. b), odst. 4 tr. zák. Naproti tomu se náležitě nevypořádal s otázkou, zda jednání obviněného vykazuje též zákonné znaky pokusu trestného činu porušování předpisů o oběhu zboží ve styku s cizinou podle § 8 odst. 1, § 124 odst. 1, 2 písm. b) tr. zák.

Vrchní soud v Olomouci rozsudkem ze dne 14. 9. 1999 sp. zn. 4 To 120/99 zrušil rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 16. 7. 1999 sp. zn. 2 T 14/99 podle § 258 odst. 1 písm. b), d) tr. ř. v celém rozsahu. Podle § 258 odst. 1 písm. b) tr. ř. odvolací soud zruší napadený rozsudek také pro vady rozsudku, zejména pro nejasnost nebo neúplnost skutkových zjištění nebo proto, že se soud nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí, a podle § 258 odst. 1 písm. d) tr. ř., bylo-li napadeným rozsudkem porušeno ustanovení trestního zákona.

Vrchní soud v Olomouci v odůvodnění svého rozsudku shora uvedl, že rozsudek krajského soudu je vadný v oblasti skutkových zjištění, a dále konstatoval, že napadený rozsudek je ve své podstatě správný v oblasti skutkových zjištění (s výjimkou nedostatků níže rozvedených). Dále v odůvodnění rozsudku doslova uvedl: "Odvolací soud se ztotožnil s postupem krajského soudu v rámci užití právní

kvalifikace podle § 8 odst. 1, § 124 odst. 1, 2 písm. b) tr. zák. na jednání obžalovaného; je možno tuto otázku uzavřít ztotožněním se odvolacího soudu s postupem krajského soudu v rámci naplnění podmínek skutkové podstaty citovaného zákonného ustanovení." Jestliže Vrchní soud v Olomouci jako soud odvolací rozhodoval sám ve věci rozsudkem podle § 259 odst. 3 tr. ř., přičemž nové rozhodnutí je možno v takovém případě učinit na podkladě skutkového stavu, který byl v napadeném rozsudku správně zjištěn a popřípadě důkazy provedenými před odvolacím soudem doplněn, pak nesprávně poukazoval na odůvodnění rozsudku krajského soudu, který byl v celém rozsahu zrušen. V popisu skutku (skutkové větě) neuvedl, jaký zákaz nebo omezení dovozu, vývozu nebo průvozu zboží obviněný svým jednáním porušil.

Vrchní soud v Olomouci se důsledně nezabýval při kvalifikaci skutku tím, že ustanovení § 124 tr. zák. je normou s blanketní dispozicí, tedy dispozicí odkazující na více norem určitého druhu, v tomto případě na právní normy upravující dovoz, vývoz nebo průvoz zboží. Zákazy dovozu, vývozu či průvozu určitých druhů zboží jsou stanoveny zvláštními předpisy. V daném případě je tímto předpisem vyhláška bývalého Federálního ministerstva zahraničního obchodu č. 560/1991 Sb., o podmínkách vydávání úředního povolení k dovozu a vývozu zboží a služeb, ve znění pozdějších předpisů, podle níž cigarety z tabáku nebo tabákových náhražek byly uvedeny pod položkou X (Seznam zboží podléhajícího licenčnímu řízení při dovozu bez množstevního omezení), avšak podle § 2 písm. f) citované vyhlášky v tehdy platném znění se licence nevyžadovala u zboží uvedeného v přílohách A, B k dovozu zboží ze Slovenské republiky. Vrchní soud v Olomouci se o tomto předpisu nezmiňuje v popisu skutku ani v odůvodnění napadeného rozhodnutí a je zřejmé, že předmětem dokazování nebylo zjišťování toho, zda obviněný vůbec a popřípadě jaký zákaz nebo omezení dovozu, vývozu nebo průvozu zboží porušil.

K naplnění zákonných znaků skutkové podstaty trestného činu porušování předpisů o oběhu zboží ve styku s cizinou podle § 124 tr. zák. nestačí jen porušení ustanovení zákona č. 13/1993 Sb., celního zákona, ve znění pozdějších předpisů, ale je třeba prokázat, že pachatel podstatně ohrozil obecný zájem tím, že porušil zákaz nebo omezení dovozu, vývozu nebo průvozu zboží, které jsou stanoveny zvláštním předpisem, neboť to vyplývá z povahy ustanovení § 124 tr. zák. jako normy s blanketní dispozicí. Trestný čin porušování předpisů o oběhu zboží ve styku s cizinou podle § 124 odst. 1 tr. zák. je dokonán již tím, že pachatel úmyslně poruší právním předpisem vyslovený zákaz nebo omezení dovozu, vývozu nebo průvozu zboží a tím ohrozí obecný zájem (srov. č. 3-II/1977 Sb. rozh. tr.). Samotné uvedení nesprávných nebo nepravdivých údajů v celním prohlášení o zboží v celním řízení, jehož dovoz, vývoz, nebo průvoz není zvláštním předpisem omezen či zakázán, nenaplnuje zákonné znaky trestného činu porušování předpisů o oběhu zboží ve styku s cizinou podle § 124 tr. zák. Takové jednání může naplňovat zákonné znaky trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 tr. zák.

Z výše uvedeného vyplývá, že Vrchní soud v Olomouci porušil zákon v ustanovení § 124 odst. 1, 2 písm. b) tr. zák., pokud obviněného V. B. uznal vinným též pokusem trestného činu porušování předpisů o oběhu zboží ve styku s cizinou podle § 8 odst. 1, § 124 odst. 1, 2 písm. b) tr. zák., a v ustanovení § 254 odst. 1 tr. ř., v němž je zakotven tzv. revizní princip, a dále v ustanovení § 256 tr. ř. v neprospěch obviněného V. B.

Pokud jde o zamítnutí odvolání obviněného V. B. podle § 256 tr. ř. jako nedůvodného a argumentaci stížnosti pro porušení zákona, že Vrchní soud v Olomouci uložil trest propadnutí věci v podstatně menším rozsahu než soud prvního stupně, Nejvyšší soud podotýká, že výrok napadeného rozsudku o zabrání věci z důvodu obecného zájmu podle § 73 odst. 1 písm. c) tr. zák. se obviněného bezprostředně nedotýká, když věci, ohledně nichž bylo rozhodnuto o zabrání, obviněnému nenáležely. Soud prvního stupně rozhodl nesprávně o trestu propadnutí věci, když nerespektoval ustanovení § 55 odst. 2 tr. zák. o tom, že trest propadnutí věci může soud uložit, jen jde-li o věc náležející pachateli, ač správně měl rozhodovat o zabrání věci. K odvolání obviněného nebyl (ani

nemohl být vzhledem k § 259 odst. 3 tr. ř.) zpřísněn trest. Odvolací soud změnil v této části rozsudek soudu prvního stupně ve prospěch obviněného, a proto nemohl zamítnout odvolání obviněného jako nedůvodné podle § 256 tr. ř.

V této souvislosti Nejvyšší soud dodává, že Vrchní soud v Olomouci použil nesprávnou formulaci výroku, když uvedl, že “obžalovanému se ukládá zabránění věci”, ačkoliv z ustanovení § 73 odst. 1 tr. zák. plyne, že soud může uložit, “že se taková věc zabírá”.

Nejvyšší soud po přezkoumání věci podle § 267 odst. 1 tr. ř. proto podle § 268 odst. 2 tr. ř. vyslovil, že rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci jako soudu odvolacího ze dne 14. 9. 1999 sp. zn. 4 To 120/99 byl v ustanoveních § 254 odst. 1, § 256 tr. ř. a v ustanovení § 124 odst. 1, 2 písm. b) tr. zák. porušen zákon v neprospěch obviněného V. B.

Nejvyšší soud shledal, že zákon byl porušen v neprospěch obviněného, a proto podle § 269 odst. 2 tr. ř. zrušil zároveň s výrokem uvedeným v § 268 odst. 2 tr. ř. napadené rozhodnutí a také všechna další rozhodnutí na zrušené rozhodnutí obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Protože po zrušení napadeného rozhodnutí je nutno učinit ve věci rozhodnutí nové, přikázal Nejvyšší soud podle § 270 odst. 1 tr. ř. Vrchnímu soudu v Olomouci, o jehož rozhodnutí jde, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. V novém řízení bude Vrchní soud v Olomouci rozhodovat o odvoláních obviněného V. B. a krajského státního zástupce v Brně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 16. 7. 1999 sp. zn. 2 T 14/99, přičemž bude důsledně respektovat tzv. revizní princip podle § 254 tr. ř. Přitom je podle § 270 odst. 4 tr. ř. vázán právním názorem, který ve věci vyslovil Nejvyšší soud.

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší soud vyslovil, že zákon byl porušen v neprospěch obviněného, nemůže v novém řízení dojít ke změně rozhodnutí v jeho neprospěch (§ 273 tr. ř.).